

Onduidelijk is welke vragen zijn gesteld en welke niet zijn beantwoord

Gegevens

Publicatie

NTFR 2021/3614

Instantie

Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak

15 juni 2021

Datum publicatie

28 oktober 2021

Annotator

Mr. V.S. Huygen van Dyck-Jagersma

ECLI

[ECLI:NL:RBZWB:2021:3298](#)

Belastingjaar

01-01-2011 t/m 31-12-2015

Zaaknummer

BRE-18_4243

Relevante informatie

[AWR art. 52a](#), [Awb art. 8:31](#), [Awb art. 8:42](#), [Awb art. 8:75](#), [AWR art. 47](#)

Inhoudsindicatie

informatiebeschikking, informatieplicht, op de zaak betrekking hebbende stukken

Samenvatting

Belanghebbende is gehuwd en heeft twee kinderen. Tevens is zij aandeelhouder van een vennootschap welke alle aandelen heeft in een dochtermaatschappij. De inspecteur heeft bij de vennootschappen een boekenonderzoek ingesteld omtrent de aanvaardbaarheid van de aangiftes vennootschapsbelasting en omzetbelasting over (tijdvakken gelegen in) 2014. Op 1 februari 2017 heeft de inspecteur aan gemachtigde gegevens opgevraagd omtrent transacties op de privérekening van belanghebbende. Gemachtigde en de echtgenoot van belanghebbende hebben gereageerd op dit informatieverzoek. Op 23 februari 2017 en 9 maart 2017 zijn de uitkomsten van het boekenonderzoek besproken. Op 1 augustus 2017 heeft de inspecteur een aanvullende vragenbrief gestuurd aan de echtgenoot van belanghebbende. Belanghebbende en gemachtigde hebben deze vragen op 4 en 8 september beantwoord. Op 27 september 2017 heeft de inspecteur een informatiebeschikking aan belanghebbende uitgereikt. Hij stelt dat de vragen in de brieven van 1 februari 2017 en 1 augustus 2017, alsmede de vragen in de besprekingen van 23 februari 2017 en 9 maart 2017 onvoldoende zijn beantwoord. Nadat het bezwaar tegen deze informatiebeschikking is afgewezen, komt belanghebbende in beroep.

De rechtbank oordeelt ten eerste dat de inspecteur niet alle op de zaak betrekking hebbende stukken heeft overgelegd. Uit de brieven blijkt namelijk dat de inspecteur de beschikking heeft over bankafschriften van meerdere personen. De rechtbank zal de inspecteur evenwel niet vragen het dossier aan te vullen. Het belang van belanghebbende om binnen een redelijke termijn duidelijkheid te krijgen over haar bewijspositie weegt zwaarder dan het belang van de inspecteur om de stukken alsnog te overleggen. Daarnaast heeft de inspecteur voldoende tijd gehad om de stukken alsnog in te dienen. Het bewijsrisico omdat de rechtbank niet over alle stukken beschikt, komt bij de inspecteur te liggen. Met betrekking tot de informatiebeschikking betoogt belanghebbende dat zij aan haar informatieverplichting heeft voldaan en dat niet duidelijk is welke vragen zijn gesteld en welke niet zijn beantwoord. De rechtbank geeft belanghebbende hierin gelijk. Voorafgaand aan het afgeven van de informatiebeschikking moet duidelijk zijn welke vragen aan belanghebbende gesteld worden en zij moet in de gelegenheid zijn geweest om aan haar verplichtingen te kunnen voldoen. De vragenbrieven van 1 februari 2017 en 1 augustus 2017 zijn niet aan belanghebbende gericht en uit de verslagen van de besprekingen op 23 februari 2017 en 9 maart 2017 blijkt niet dat aan belanghebbende duidelijke vragen zijn gesteld die niet zijn beantwoord.

(Beroep gegrond.)

Noot

De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat onduidelijk is welke vragen zijn gesteld en door specifiek deze belanghebbende niet zouden zijn beantwoord. Om die reden wordt de opgelegde informatiebeschikking vernietigd.

Even oprissen: op grond van art. 47 AWR is een ieder gehouden desgevraagd informatie te verstrekken aan de inspecteur, wanneer dat voor de belastingheffing van belang kan zijn. Als een belastingplichtige niet (volledig) voldoet aan deze verplichting, kan de inspecteur dit, op grond van art. 52a AWR, vaststellen met een informatiebeschikking. Wanneer die informatiebeschikking onherroepelijk komt vast te staan, is het gevolg dat de bewijslast wordt omgekeerd en verzwaard.

Informatiebeschikking moet duidelijkheid scheppen over onbeantwoorde vragen

Uit de informatiebeschikking moet duidelijk blijken welke vragen aan belanghebbende worden gesteld. Uit de informatiebeschikking moet dus duidelijk worden in hoeverre belanghebbende, naar het oordeel van de inspecteur, gevraagde informatie niet heeft verstrekt. De opvatting dat dit een herhaalplicht met zich meebrengt heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 21 mei 2021, [NTFR 2021/1735](https://www.ndfr.nl/content/NTFR2021-1735) weersproken. De Hoge Raad overwoog in dat arrest:

'4.2.2 Bij het geven van de in artikel 52a, lid 1, AWR bedoelde informatiebeschikking waarbij wordt vastgesteld dat niet of niet volledig wordt voldaan aan de verplichting ingevolge artikel 47 AWR, moet het voor de belanghebbende voldoende duidelijk zijn in hoeverre de eerder gevraagde informatie naar het oordeel van de inspecteur niet is verstrekt. Dit vereiste brengt niet mee dat de eerder gestelde vragen in die beschikking moeten worden herhaald. Het staat de inspecteur vrij in de informatiebeschikking te verwijzen naar de inhoud van de eerder door hem gestelde vragen, mits het de belanghebbende uit het geheel van die vragen, rekening houdend met hetgeen hij in antwoord op die vragen eventueel al aan de inspecteur heeft meegedeeld, voldoende duidelijk is welke gegevens de inspecteur nog verlangt en in welke vorm hij die wenst te ontvangen.'

De inspecteur mag dus verwijzen naar eerdere vragen, maar dan moet wel voldoende duidelijk zijn om welke vragen het gaat.

In dit geval was echter niet duidelijk of de vragen waarnaar wordt verwezen, aan deze belanghebbende zijn gesteld. De inspecteur verwijst namelijk in de informatiebeschikking naar eerder gestelde vragen in vragenbrieven en in de besprekingen die plaatsvonden tussen de inspecteur, belanghebbende en haar echtgenoot. De vragenbrieven waren echter niet aan belanghebbende gericht, maar uitsluitend aan de echtgenoot. En weliswaar zat belanghebbende bij de besprekingen, maar daaruit blijkt volgens de rechtbank onvoldoende duidelijk welke vragen aan belanghebbende zelf zijn gesteld en in hoeverre zij die onbeantwoord heeft gelaten.

Kortom, van belang is dat de inspecteur eerst duidelijk maakt welke vragen hij aan wie stelt en vervolgens bij voorkeur de volgens hem onbeantwoorde vragen opneemt in de informatiebeschikking, zodat hierover geen onduidelijkheid kan bestaan. Zeker een geval als deze, waarin vragen niet zozeer onbeantwoord zijn maar de inspecteur in de informatiebeschikking opmerkt dat de gegeven antwoorden *'(in onderlinge verband bezien) volstrekt ongeloofwaardig'* zijn.

Proceshouding inspecteur en hogere proceskostenvergoeding

In deze zaak heeft de rechtbank een hogere proceskostenvergoeding toegekend dan standaard, onder meer vanwege (niet zo uitdrukkelijk geformuleerde) minachting van de rechtbank. De inspecteur had namelijk verzuimd om ex art. 8:42 Awb alle op de zaak betrekking hebbende stukken over te leggen en heeft dat bovendien proberen af te doen met de stelling dat nadere stukken er niet zouden zijn. Uit de wel beschikbare stukken bleek echter voldoende dat de inspecteur verzuimd had stukken in te brengen. Een herkansing, zoals wel gebruikelijk, gaf de rechtbank niet omdat de inspecteur tussen het indienen van zijn verweerschrift en – anderhalf jaar later – de zitting, *'ruimschoots de tijd had gehad om het dossier aan te vullen.'*

Een andere grond waarop belanghebbende een verzoek om integrale proceskosten – van € 51.872,50 – heeft gebaseerd, is het procederen tegen beter weten in en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De rechtbank merkt hierover op:

'De rechtbank is van oordeel dat de inspecteur in deze zaak de grenzen van zijn onafhankelijkheid heeft opgezocht doordat hij geen, althans niet zichtbaar, acht heeft geslagen op antwoorden die belanghebbende gaf op zijn vragen. Zo heeft hij bijvoorbeeld geen acht geslagen op de facturen die belanghebbende met betrekking tot [betrokkene 1] en [betrokkene 2] heeft overgelegd en is hij blijven volhouden dat in die gevallen sprake was van zwarte omzet. Ondanks de omstandigheid dat de door de tipgever, de heer [betrokkene 1], geuite beschuldigingen niet in de derdenonderzoeken zijn bevestigd, heeft de inspecteur zijn oordeel niet zichtbaar heroverwogen.'

Om deze twee redenen tezamen komt de rechtbank tot een hogere proceskostenvergoeding dan gebruikelijk. Het effect daarvan onder aan de streep is echter niet zo veelbelovend als het doet klinken: de rechtbank kent een 'wegingsfactor 2' toe, waardoor de punten verdubbelen in waarde. De toegekende proceskostenvergoeding bedraagt daarmee € 3.196.